

— 'Ο 'Αλέξης κτύπησε τότε τούς άλλους και είπε:
— 'Αν τόν κατεβάσω έδω κάτω, πρέπει να ξέρετε ότι δεν θα ξαναβγή έξω.

— Κατέβασέ τον, Κατερίνα! διέταξε ή 'Ελένη.
— Ποτέ, για τόν Θεό! διαμαρτυρήθηκαν οί άλλοι. Τους περισσότερους από μιάς δεν τούς ξέρεει καθόλου.

— Μιάς ξέρει όλους! απάντησε ή 'Ελένη. 'Ιδού ή απόδειξις...
Και λέγοντας τά λόγια αυτά, έβγαλε απ' τόν χαρτοφυλάκιό της ένα φύλλο χαρτί, τόν οποίο πέρασε από χέρι σέ χέρι.

Σ' αυτό τόν χαρτί ήσαν γραμμένα με τόν γραφικό χαρακτήρα τού Γκουινσφόρσκ τά όνόματα και ή ιδιότητες όλων όσων βρισκότουσαν εκεί.

— Καθώς βλέπετε, πρόσθεσε ή 'Ελένη, ή παρουσία του δώ κάτω δεν θα τόν μάθης τίποτε καινούργιο, ξέρει ότι συνομιλείτε κατά τής ζωής του Τσάρου. Πρέπει να δρώσατε. 'Αν δεν δρώσατε άμέσως, εισθε χαμένοι! Και όχι μόνο σεις, αλλά και πολλοί άλλοι μαζί σας.

— Ποιάς από μιάς μιάς πρόδωσε; μούγρωσε ό 'Αρταμάν.
— Αυτό θα τόν ρωτήσουμε! απάντησε ό 'Αλέξης. Και πρέπει να μιάς περμένη.

— Ένωμεταξύ, ή Κατερίνα άνέβηκε πάλι στο μαγαζί της. Βρήκε τόν Γκουινσφόρσκ εκεί πού τόν είχε αφήσει, άτηροχολημένο έξωφρετικά με τήν εξέταση ενός κομποτεχνημάτος, γιατί ήταν σπύλακτης ερασιτέχνης.

— 'Ο 'Αλέξης είνε κάτω και σάς περμένει... τού είπε.

— Είνε μόνος;

— 'Οχι... Βρίσκεται μαζί με τόν Καμένκα, πατερούλη! Αυτός σάς περιάξει!

— 'Οχι!... 'Οχι!... Έκανε ό αρχηγός τής μυστικής άστυνομίας. Κι ό Καμένκα είνε φίλος.

Και πέρασε στο πίσω μέρος τού μαγαζιού

— Βρίσκονται κάτω, τού είπε τότε ή γοργά, ή οποία τόν παρακολούθησε βήμα πρós βήμα.

— Τί είνε αυτό τόν «κάτω»;...
— Πώς, δεν έχεις κατέθει ποτέ, πατερούλη, στη χαμηλή αίθουσα;

— 'Οχι, απάντησε ό Γκουινσφόρσκ. Πήγαινε να φωνάξεις τόν 'Αλέξη Βασιλιέβιτς.

Τότε ή γοργά άνοιξε τήν πόρτα μιάς σκάλας, τήν οποία ό άστυνομικός δεν είχε δει ποτέ του. Άμέσως γύρισε πίσω του και για λόγους προνοίας, έβαλε τόν χέρι του στο πόμολο τής πόρτας, από τήν οποία έπαικονούσε τόν μαγαζιό με τόν πίσω μέρος του. Συγχρόνως τού φάνηκε πώς άκούσε ήχοι κρούσης και θέλησε ν' άνοίξη αυτή τήν πόρτα. Μά δεν τόν κατόρθωσε. 'Η γοργά είχε λάβει χωρίς άλλο όδους τής προφυλάξεως της.

Τήν ίδια στιγμή ό 'Αλέξης Βασιλιέβιτς παρουσιάστηκε από τήν πόρτα τής σκάλας και προχώρησε πρós αυτόν με τόν φρεσκάτερο ύψος τού πόσιμου.

— 'Ελάτε λοιπόν, τού είπε. 'Ο Καμένκα βρίσκεται κάτω. Έχουμε πολύ σπουδαία πράγματα να σάς πούμε.

— Μά γιατί αυτή ή πόρτα είνε κλειστή; ρώτησε ό Γκουινσφόρσκ.

— 'Η Κατερίνα κλείνει πάντα τής πόρτες, για να μη μιάς ανηγουύν...

Και λέγοντας τά λόγια αυτά, ό 'Αλέξης Βασιλιέβιτς διευθύθηκε πρós τήν πόρτα, δίδεν για να τήν ξεστάση, κι έτσι βρόθηκε πίσω απ' τόν Γκουινσφόρσκ. Τήν ίδια στιγμή παρουσιάστηκε στη σκάλα κι ό Καμένκα, ό οποίος τού φώναξε:

— 'Ε λοιπόν, τί κάνεις; Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο.

Και πρίν ό Γκουινσφόρσκ προφτάσει να βγάλη τόν ρεβόλβερ του, πού τόν άναζήτησε στήν τσέπη του, οι δύο άντρες οίχτηκαν έναντίον του. Τόν άράβησαν και σπρώχοντάς τον, τόν γωρήμεσαν στη σκάλα. 'Ετσι ό αρχηγός τής πολιτικής άστυνομίας κωροακήλησε ως τήν αίθουσα πού βρισκότουσαν οι άλλοι συνομιότες.

Σηρώθηκε άμέσως κι ή άρχική μαγιά του μεταβλήθη σέ τρώμο, όταν είδε, μεταξύ τών άλλων, τόν Ντούιμν, ό οποίος είχε γίνει πελιδνός.

'Ο 'Αλέξης κι ό Καμένκα τού ζήτησαν συγγνώμη για τόν άπότομο τρόπο τους και τόν παρακάλεσαν να καθήση πλάι στην 'Ελένη, τήν οποία δεν είχε δει μέσ' στον κανόν πού γέμιζε τόν δωμάτιο. Σαφανάστριε λοιπόν, βλέποντάς τήν κι έκανε μιά κίνηση πού φανέριανε ότι στήριζε τής έλλειψης του σ' αυτή. Μά ή ώραία χορευτήρια ούτε γύρισε να τόν κτυπήσει και κατάλαβε ότι δεν μπορούσε να ήτολογίση σ' αυτήν...

(Ακολουθεί)

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΚΑΖΑΝΟΒΑΣ ΚΑΙ ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ

(Βίος και πολιτεία ενός μεγάλου γυναικωθήρα)

'Ο 'Ιάκωβος Καζανόβας είνε μιά από τής θρυλικότερες μορφές τού 18ου αιώνος και έχει άπασχολήσει μέχρι τώρα πολλούς ιστορικούς, οι οποίοι προσπαθούν από τά διασωθέντα «'Απομνημονεύματά του και από άλλες πληροφορίες, να διαφωτίσουν τόν μυστηριώδη χαρακτήρα και τή σκοτεινή ζωή τού περιφήμου αυτού γυναικωκατακτητού.

Μερικοί από τούς ιστορικούς αυτούς επιμένουν, ότι ό Καζανόβας δεν ήταν, παρά ένας κωκοποιός, ό οποίος συνήθιζε να κρύβεται στα βουνά και να ληστεύη τούς άνάποτους διαβάτες. Επίσης οι συμπαιτριώτες τού τρομερού γυναικωθήρα διηγούνται περι αυτού πολλά κωτροθήματα, άνάξια για έναν ήπιοτή και δεν τόν θεωρούσαν καθόλου άβρο άτένυτον τών γυναικών.

Έν τούτοις ό Καζανόβας, παρ' όλη τήν όμοιότητα και τόν κωκομό του, έσημείωσε τής μεγαλύτερες κατακτήσεις μεταξύ τού ώραίου φίλου. Γιατί, άν φερνόταν άδιάντροπα σέ μερικώς κωρίες, ήξερε όμως να δείχνεται ήπιωτικώτατος σέ άλλες.

Μιά από τής πιο ενδιαφέρουσες σελίδες τής τυχροδωκιτικής ζωής τού περιέργου αυτού άνθρώπου, είνε και ή επίσκεψή του στον διάσημο Γάλλο φιλόσοφο Βολταίρο. Τό πιο παράξενο δέ σχετικώς είνε, ότι ό Βολταίρος τόν έδέχτηκε με προθυμία και μίλησε μαζί του, ακόμα και για φιλολογικά ζητήματα.

Επάνω στη συνομιλία τους έγινε λόγος και για τόν 'Ιταλό Γολδόνη, πρós τόν οποίο ό Γάλλος φιλόσοφος έτρεφε ιδιαίτερη έκτίμηση.

— Δεν μπορώ μονάχα να καταλάβω, είτε ό Βολταίρος, γιατί τιλοφορείται ποιητής τού δουκό της Πάρμας.

Και ό Καζανόβας έσπεισε να τού άπαντήσει:

— Τό κάνει, φαίνεται, γιατί θέλει ν' άποδείξη, ότι και ό μεγαλύτερος άνθρωπος διατρέπεται κάποτε γιαφες, σαν τόν τελευταίο ήλιθο...

Φαίνεται, ότι ό Βολταίρος συμμερίστηκε τή γνώμη αυτή τού Καζανόβα, γιατί άργότερα έγραψε σέ κάποιον φίλο του για τόν Γολδόνη τά εξής:

«Τό μόνο πού παρατηρώ με λύπη μου στον Γολδόνη, είνε ότι τιλοφορείται ποιητής τού δουκό της Πάρμας. Είνε άνοησία όμως να ονομάζεται κανείς ποιητής ενός ώρημένου άτόμου, όταν έχει άναγνωριστέ ποιητής απ' όλο τόν κόσμο».

'Ο Καζανόβας μίλησε ακόμα με τόν Βολταίρο και για άλλους διασημούς 'Ιταλούς ποιητάς, τόν Αβίσσο, τόν Γουζουάτο Τάσσο, τόν Δάντη.

Είνε γνωστόν, ότι ως έκείνη τήν έποχή ό Βολταίρος έπαράξεται περιφρονητικώτατα για τόν ποιητή τής «Θείας Κωμωδίας», σαν τού Δάντη».

Μολαταύτα ό Καζανόβας κατόρθωσε να μεταδώση στο Βολταίρο τόν θαυμασμό πού αισθανόταν για τόν Δάντη και να τού αλλάξη έντελώς τή γνώμη για τόν μεγάλο ποιητή.

Κι αφού κάναμε λόγο για τόν Καζανόβα, ως αναφέρουμε και μιά από τής πιο άπρόσπτες και άύσιτες έρωτικές περιπέτειές του. «'Οταν ό Καζανόβας έμεινε στη Μαδρίτη, κατοικούσε άντίκρου από τόν σπίτι μιάς πολύ ώραίας κωρίας, τήν οποία δεν άργησε να έρωτευθή και προσπαθούσε να βρη τρόπο να τήν πλησιάση.

Μιά βραδείά, ενώ στεκόταν σεφετικός κάτω απ' τόν παρλόνο της, είδε να πέφτη έξωφρα μπροστά στα πόδια του ένα κλωδί. Τό πήρε άμέσως από κάτω και σέ λίγο βρόθηκες... γονατισμένος μπρός στα πόδια τής ώραίας του.

Έκείνη όμως, προτού τόν αφήσει να τής εκμυστηρευθή τόν τρελό έρωτά του, τόν πήρε από τόν χέρι και τόν ώδηγησε μπρός σ' ένα κωρβάτι... 'Ο Καζανόβας είδε τότε και πάνω με μεγάλη κατάπληξη, τόν πτώμα ενός άνδρός.

— Είνε ό έρωτής μου! τού ξέηγησε ή ώραία 'Ισπανιά. Τόν έκοκότωσε γιατί με άπατούσε. 'Αν με άγατάς άληθινά, πρέπει να τόν φορτωθής και να τόν πιάς να τόν πετάξης στο ποτάμι.

'Ο Καζανόβας σιμμορφώθηκε με τήν έπαθμία τής τρομερής 'Ισπανίδος, αλλά έκανε καλό να μην διατηρήση κι επί πολόν καιρό σχέσεις μαζί της.

'Ο πολύς Καζανόβας.

Κωμωδίας». Σ' ένα του γραμμα μάλιστα άπορεί πως βρίσκονται στον 18ο αιώνα άνθρωποι πού θαμιάζουν «τόσο έξωφρενικά και βάρβαρα ποιήματα, σαν τού Δάντη».